

Karolína se pokoušela udržet rovnováhu, když právě vjeli do další díry. Sesunula se prudce na zem a udeřila se do ramene. Ale pronikavá bolest ji opět vrátila do života. Probrala ji z letargie, která neznamenal nic jiného než kapitulaci a podvolení se. Konečně se jí rozjasnila mysl, konečně byla schopná zase logicky uvažovat.

Pomstí se! Pomstí se Jednookému za všechny, kterým kdy ublížil, za celou rodinu, manžela, nenarozené dítě a také za Jindřicha. Teď, nebo nikdy! Nebude už mít vhodnější okamžik než tuto noc. I kdyby měla zemřít! Lepší smrt než otroctví a strach z dalšího dne...

Teď, nebo nikdy, opakovala si v duchu. Postavila se, prudce se zapřela o podlahu kočáru a zhluboka se nadechla. Zbývalo jen jediné: odhodlat se k činu a vzít svůj osud do vlastních rukou. Už nebude Jednookému v ničem poslušna, to navždy skončilo!

Prudce otevřela dveře a vyskočila. Náraz na zem byl prudší a bolestivější, než očekávala. Několikrát se přetočila a modlila se přitom, aby poblíž nebyl žádný strom, který by ji mohl zranit a oslabit, než na ni Jednooký zaútočí. Ve chvíli, kdy se opřela lokty o zem a pohlédla ke kočáru, Jednooký prudce zastavil koně, kteří se vzpouzeli divokým ržáním.

Neměla příliš času se rozmýšlet. Musela najít vhodný úkryt, kde by ji Jednooký hned nenašel, kde by mohla popadnout dech a nabrat sílu.

„Musíme se vrátit. Je čas,“ promluvila Karolína po chvílce napjatého ticha. Soustředila se na Dořinu chalupu a otevřela oči s přesvědčením, že ulehne do postele a dalšího rána se rozhodne, co podnikne dál, ale...

Chalupa byla v plamenech. Střecha se začala bortit a nezůstalo už nic, co by se dalo zachránit. Karolína nemohla uvěřit vlastním očím. Vystrašeně se rozhlížela kolem a pak spatřila i starý dub, který se také ocitl v plamenech. A u jeho kmene... Nedokázala to odhalit hned, ale za pár okamžiků... Takhle tedy skončila Dora! Přivázali ji ke stromu a upálili. V ohni zahlédla lebku, obalenou kusy spáleného masa, jejíž čelisti byly dokořán otevřené, jak Dora křičela bolestí i hrůzou.

Proto ji poslala pryč... Proto jí řekla, ať jde posbírat byliny do zásoby. Věděla, že kdyby ji tu našli, upálili by ji také.

To všechno pekař, uvědomila si najednou. Ten poštvál nenávistný dav na Doru a vzal tak její osud do vlastních rukou. Viděl jen to, co vidět chtěl. Manželku s rozpáraným břichem a mrtvé dítě. Nepochopil, že se jim oběma Dora snažila zachránit život, postavil se proti ní. Přitom celý porod jen zdržoval a jeho žena zase odmítla pít nápoj, který měl Doře usnadnit práci a jí samé ulevit od bolesti.

Karolína couvla o několik kroků. Ve vzduchu najednou ucítila pach škvařícího se masa a musela se odvrátit, když se jí z toho obrátil žaludek.

Tak tohle má být i můj osud? pomyslela si, když se vzpomatovala. Musí se odtud co nejrychleji dostat. Je jedno kam, zkrátka daleko od místa, kde jí hrozilo stejné nebezpečí. Protože pekař si jistě pamatoval i její obličej.

„Tamhle je!“ ozvalo se najednou. Karolína se prudce otočila a spatřila pekaře společně s dalšími muži. Rozeběhli se k ní, poháněni fanatickou nenávistí. Karolína věděla, že před nimi nemá kam utéct. Budou ji neúnavně pronásledovat, dokud ji nedostihnou. A kam se tady ukryje? Je tu jen les... Ledaže by se dokázala přemístit do háje, kde by před nimi byla v bezpečí.

„Pojďte, doprovodím vás na faru. V lese není nikdy bezpečno, to jste nevěděla?“

„Věděla. Copak jsem malá?“

Zajiskřilo mu v očích. „Možná.“

„Vy žertujete!“ okřikla ho Karolína, pak se však rozesmála. Klopýtla o pařez pokrytý sněhem, Sýkora ji ale stačil zachytit do náruče. Karolína měla náhle obrovskou chuť schoulit se do jeho mužných paží a pocítit na chvíli bezpečí cizí náruče. Jako když ji pevně svíral Jindřich, jako když strávili noc v jeskyni po té hrozné hádce...

„Musíte dávat pozor. Pod sněhem je spousta nástrah. Raději půjdeme po cestě. Pytláci tu mohli naklást oka.“

Karolína přikývla. Ano, další důvod, proč by sem neměla chodit sama.

„Víte, že mě ten včerejšek mrzí? Netuším, co mě to popadlo.“

„Zapomeňme na to, pane Sýkoro,“ zašeptala Karolína. Usmála se na něj a doufala, že oba ten nešťastný den smažou z paměti.

„Já nikdy neztrácím naději,“ řekl namísto pouhého přikývnutí, které očekávala. Co s tím mohla nadělat? Zlobit se na něj? Copak to šlo, když se na ni tak krásně usmíval a odhaloval přitom bílé zuby, které by mu záviděli i šlechtici?

„Jste velmi odhodlaný muž, že?“

„Ano, v tom s vámi naprosto souhlasím. Když se pro něco rozhodnu, jdu si za tím, i kdyby mě to mělo zabít.“

„Proč tolik naléháte? Jste zvyklý, že vám hned žena podlehne? Já taková nejsem! Nesmím být!“

„Nesmíte být? Žijete snad podle svatého přikázání? Proboha, kdo tak dneska žije! Nevíme, co přinese zítřek, nevíme...“

„Zkrátka ne!“ přerušila ho.

Zmlkl. Otočila se k němu opět zády a chtěla odejít na faru, zpátky do bezpečí. Ale to jí nedovolil. Byl opilý, a to podnítilo jeho touhu. Prudce si ji stáhl do náruče a vášnivě ji políbil. Karolína ucítila pach vína, zatočila se jí hlava. Když ji konečně pustil, napřáhla se a vši silou jej udeřila do tváře.

„Tohle jste udělal poprvé a naposledy!“

Stál jako opařený. Myslel si snad, že ji polibkem obměkčí, že ji strhne vášnivá touha jako jeho? Zmýlil se. Tolik se zmýlil! Zbývala pro něj jen jediná cesta, cesta zpět. Prohrál. Neměl tolik pospíchat, neměl...

„Já... Ani netušíte, jak moc mě to mrzí!“

Karolína nemohla uvěřit, že se ji odvážil políbit. Kdyby ho neudeřila, možná by pokračoval, možná by si ji vzal jako Jednooký. Znovu si vybavila chvíle plné utrpení a beznaděje. Ne, znovu už ne. Nedopustí, aby se jí nějaký muž násilím dotkl.

„Sbohem, pane Sýkoro. Bylo mi vskutku potěšením!“

„Konečně jste vzhůru,“ promluvila žena z neosvětlené části místnosti. „Myslela jsem, že už se ani neproberete.“

Karolíně se zatajil dech. Poznala, s kým má tu čest. Její hlas... Její intonace... Nemohla se mýlit. Je to Kateřina Stradová!

„Vy?!“ zakřičela.

„Jen se utište. Přece si nemyslíte, že vám chci ublížit. Kdybych chtěla, mohla jsem se vás zbavit už na faře.“

„Zabila jste mi psa?!“

„Je naživu, nemějte obavy. Sluha zavřel dveře dřív, než za vámi stačil vyběhnout. Přesto nadělal pořádné pozdvižení, to mi věřte.“

„Tak jste se konečně dočkala! Teď mě můžete zabít jako všechny ostatní!“ vmetla jí do tváře Karolína. Hraběnka Stradová však zůstávala naprosto klidná, jako by se předem na toto obvinění připravila.

„Nevím, co vám nalhal Jednooký, ale já jsem nepřišla zničit ani vás, ani nikoho z vaší rodiny. Je to už dlouhá historie. A nejsem na ni příliš pyšná.“

„Kvůli vám jsem přišla o všechny své blízké!“ Karolína cítila, že má slzy na krajíčku. Kdyby se jí tak podařilo uvolnit se z pout, pak by té odporné osobě ukázala, jak silná je její pomsta a jak moc ji nenávidí.

„Věřte mi, nemám s tím nic společného. Jednooký jednal na vlastní pěst, nestačila jsem ho zastavit dřív, než vypálil vesnici. Ale od té doby, co jsem se dozvěděla, že jste jako jediná přežila, vás hledám. Nejdřív byl vždy o krok napřed Jednooký, potom vy.“

„Proč bych vám něco takového měla věřit?!“

„A proč já bych měla chtít ublížit dívce, kvůli které se teď tolik trápím? Vyhrožovala jsem vaší matce smrtí, když neopustí Hrad a nepřestane se scházet s císařem! Nechala jsem ji sledovat na každém kroku, platila lidi, kteří ji nesměli k císaři pustit ani na krok! A ona zemřela, dítě, po kterém Rudolf toužil, zmizelo... Nejdřív jsem vás všechny nenáviděla, ale později, s vyšším věkem, jsem to začala vnímat jinak. Vlastně až teď, poslední týdny. A je mi líto, čeho jsem se na vaší matce dopustila, že jsem vás vyhnala od otce. Poslouchejte mě přece! Proč bych vám něco takového říkala, kdybych vás chtěla zabít? Proč bych to neudělala už u fary?!“ vykřikla. Postavila se a zapálila další svíčku, aby měly dostatek světla.

Karolína ji nechtěla poslouchat. Soustředila se jen na jediné, rychle se dostat z pout a pomstít se dalšímu nepříteli.